

ikke være mere hjemløs midt paa Atlanterhavet eller paa de amerikanske Prærier, end han var det her i Hjertet af sit eget Fædreland.

I det samme randt et andet Skriftord ham i Minde og jog en lille Kuldegysning gennem ham. Det var den bibelske Forbandelse, hans Fader engang havde anvendt mod ham: „Fredløs og ustadig paa Jorden være hver den, som trodser Herren —.“ Det Ord var nu gaaet i Opfyldelse. Kains Skæbne hvilede over ham . . .

Paany steg Billedet af Francisca lokkende op for hans Erindring i en Ramme af smaa, gulkalkede Nybodershuse og grønne Smaahaver bag tjærede Plankeværker. Hvor havde han i Grunden holdt meget af hende! Det havde slet ikke været nogen let Sag for ham at give Afkald paa hendes foraarfriske Kærlighed. Naturligvis — han vidste det godt — han havde jo ikke tabt ved Byttet. Jakobe var et saa langt fuldkomnere Menneske, hvis Betydning for hans Udvikling han ikke skulde underkende. Men han maatte dog spørge sig selv, om de nogensinde havde tilhørt hinanden med stort mere end Legemet. Naar han til Sammenligning tænkte paa sine og Franciscas stille, attraaløse Tusmørkevandringer rundt om Sortedamssøens gyldent farvede Vand med den vemodigmuntre Afsked i Skjuleet af Træerne oppe paa Østervold, — da straaledede de nu for hans Erindring som Paradisøjeblikkene i hans triste og vildt omtumlede Ungdomsliv.

Mon hun skulde være bleven gift? Dersom Nogen havde fortjent at faa en god Mand, var det hende. Maaske sad hun nu et eller andet Sted ude i Provinsen som lykkelig Borgerkone med et Barn ved Brystet . . . Det faldt ham ind, at han ude i Ny-